

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423010050
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6423010050.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., a sudcov JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. septembra 2023 v Banskej Bystrici odvolanie okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/7/2023 zo dňa 09. mája 2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/7/2023 zo dňa 09. 05. 2023 bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom sp. zn. 2Pv/307/21/6613-29 zo dňa 25. 01. 2023, ktorá mu kládla za vinu spáchanie zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase v mesiaci apríl roku 2013 po predchádzajúcom písaní si na sociálnej sieti facebook, zavolať a autom z mesta Žarnovica doviezol do obce C. C., okres D., v tom čase maloletú A. E., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom D., F. G. XX/XX a tu v časti H. C. v rodinnom dome súpisné číslo XXX vtedy maloletú A. E. začal bozkávať a následne ju požiadal, aby ho orálne uspokojila, čo ona urobila, kde po tomto jej povedal, že dúfa, že sa to nikto nedozvie, lebo skončí v správach a teda orálny styk s ňou mal napriek tomu, že vedel, že mal. V. Č. nemala v tom čase 15 rokov.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní intervenujúca prokurátorka, ktoré neskôr písomne odôvodnila podaním zo dňa 08. 06. 2023 v podstate tým, že v tomto prípade ide o trestný čin, pri ktorom nebyvajú vo väčšine prípadov žiadni svedkovia, a preto rozhodnutie súdu záleží na tom, či je preň dôveryhodnejšou osobou obžalovaný alebo poškodená. K prejednávaniu trestného činu malo dôjsť v čase, keď bola poškodená dieťaťom, resp. keď mala menej ako 15 rokov. Podľa jej vyjadrenia obžalovaný musel vedieť, koľko má rokov, nakoľko ju viedol pred základnou školou. Obžalovaný poškodenej tiež uviedol, že dúfa, že neskončí v televíznych novinách, teda určite vedel, koľko má poškodená rokov. Nemožno poškodenej vyčítať, že s takým výrazným časovým odstupom mohla uviesť iné auto, na ktorom obžalovaný jazdil. Ďalej uviedla, že podľa jej názoru ku skutku došlo tak, ako uviedla poškodená, nie je ničím výnimočným, že si poškodená nevedela spomenúť na absolútne všetky detaily s takým časovým odstupom. Poškodená si sama pamätá, že obžalovaný v tom čase jazdil na čiernom passate, ktorý – ako sám uviedol, kúpil v auguste 2014, stále sa jedná o obdobie, kedy mala poškodená menej ako 15 rokov. Je irelevantné, že trestné oznámenie podávala s takým časovým odstupom. Sama poškodená uviedla, že ona by to bez priateľa sama nepodávala, ale len preto, že už chcela na to zabudnúť. S odstupom času totiž zistila, že urobila hlúposť a už nechcela na to viac myslieť, bola vtedy veľmi mladá a sprostá. Aj keď súd poukázal na závery znaleckého posudku I. J. K., z ktorých vyplýva, že poškodená mala problém s časovou lokalizáciou zážitkov s dlhším časovým odstupom, je úplne prirodzené, že nemožno očakávať, že po

takej dlhej dobe od skutku bude vedieť poškodená presne všetky detaily. Poukázala na znalecký posudok I. L. B., z ktorého vyplýva, že u obžalovaného vystupuje do popredia črta preferencie vlastnej osoby, preukazuje sa tendencia javiť sa pred druhými v lepšom svetle, podávať o sebe pozitívnejší obraz. Záverom uviedla, že súd sa priklonil k výpovedi obžalovaného aj napriek tomu, že znalec uviedol, že má tendencie o sebe podávať pozitívnejší obraz, prípadne nepreukazovať pred druhými svoje slabosti a nedostatky. Ak by však aj krajský súd dospel k rovnakému záveru, teda k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby, podľa jej názoru mal byť obžalovaný oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, t.j. že skutok nie je trestným činom, nakoľko nemožno bez akýchkoľvek pochyb povedať, že medzi obžalovaným a poškodenou k ničomu nedošlo. Na základe uvedeného preto navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne aby vo veci sám rozhodol.

K podanému odvolaniu sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne, a to podaním zo dňa 04. 08. 2023, v ktorom v podstate uviedol, že ho považuje za nedôvodné a navrhuje ho ako také v celom rozsahu zamietnuť. Nestotožňuje sa s názorom prokurátorky okresnej prokuratúry, naopak zastáva názor, že prvostupňový súd dospel po vykonaní dokazovania a poznania celého obsahu vyšetrovacieho spisu nielen k správnym skutkovým zisteniam, ale aj správne právnemu posúdeniu. Tvrdenia uvedené v odvolaní sa nezakladajú na pravde, toto v celom rozsahu popiera. V konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že mal poškodenej v roku 2013 písať, ako ani to, že sa v tomto roku stretli na chate, či sa nebudaj osobne poznali. Ak poškodená uvádza, že malo dôjsť v roku 2013 k ňou uvádzaným skutočnostiam, nič jej nebránilo oznámiť to orgánom činným v trestnom konaní skôr, kedy si mohla pamätať na všetky detaily, takže odstup času a nepamätanie si presných detailov je potom na ňarchu poškodenej, pretože rozhodujúce tvrdenia poškodenej nielenže neboli preukázané, no zo strany obhajoby boli dokonca preukázateľne vyvrátené. Skutočnosť, že poškodená nevie časovo lokalizovať zážitky, vyplýva aj zo znaleckého posudku znalca z odboru psychológie I. J. K.. Pri trestnom čine, ktorý sa mu kladie za vinu, hrozí vysoký trest odňatia slobody a človek by zaň nemal byť odsúdený na základe nepravdivých, či nepresných tvrdení poškodenej s ospravedlňovaním sa tým, že s odstupom času si nemôže absolútne všetky detaily pamätať. Konkrétne v jeho prípade si poškodená nepamätá presne podstatné detaily a snaží sa ho takýmto spôsobom kriminalizovať. Zastáva názor, že ide skôr o tzv. pomstu zo strany jej priateľa M., ktorý naliehal na ňu, aby podala na neho trestné oznámenie ako reakciu na to, že oznámil skutok, ktorý on spáchal voči nemu, a teda celé oznámenie považuje za účelové zo strany poškodenej. Od začiatku trestného konania zotrval na svojich tvrdeniach, ktoré prezentoval a nemenil svoje výpovede tak, ako to robila poškodená. Záver znaleckého posudku v tom smere, že má o sebe podávať pozitívnejší obraz a nepreukazovať svoje slabosti neznamená, že mal klamať, či vymýšľať si nepravdivé tvrdenia. Jeho obrana bola podložená hodnovernými dôkazmi a zo záverov znaleckého posudku aj vyplýva, že nemá sklony ku konfabuláciám. Na základe uvedeného sa teda stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, výpovede poškodenej sú nepravdivé a nevierohodné a zo strany obhajoby boli vyvrátené. Preto navrhol, aby krajský súd odvolanie prokurátorky zamietol.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedla, že v plnom rozsahu zotrváva na písomnom odôvodnení odvolania a poukázala na dôvody a argumentáciu okresnej prokurátorky. Preto navrhla, aby krajský súd tomuto odvolaniu vyhovel.

Obhajkyňa obžalovaného v rámci verejného zasadnutia uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný a preto navrhla odvolanie okresnej prokurátorky podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť. Poukázala na to, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, tento nevychádza z vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní.

Obžalovaný v rámci verejného zasadnutia uviedol, že v plnom rozsahu súhlasí s tým, čo uviedla jeho obhajkyňa a nechcel ju nijakým spôsobom doplniť

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a prípadného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, najmä vo vzťahu k výroku o vine. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku (str. 6 – 9), s ktorým sa v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na odvolacie dôvody okresného prokurátora, krajský súd konštatuje, že na preukázanie viny obžalovaného, musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka – poškodeného k obžalovanému, teda či svedok s obžalovaným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným), ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom boli výpovede poškodenej A. E.. Tento dôkaz však krajský súd z rovnakých dôvodov ako okresný súd považuje za nedostatočný na vyslovenie záveru o vine obžalovaného. Výpovede poškodenej vzhľadom na absenciu nepochybných a istých vyjadrení ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie, a existenciu množstva podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich, vyzneli v ich súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo. Okresný súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na významné a neprehliadnuteľné rozpory v jej výpovediach, týkajúce sa podstatných okolností žalovaného skutku.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zhrnúť, že poškodená podala trestné oznámenie po viac ako 8 rokoch od údajného skutku, a to dňa 13. 10. 2021 o 15:50 h, teda viac ako hodinu po tom, ako jej priateľ, M. C., spáchal priestupok proti majetku, kde poškodeným bol práve obžalovaný a bola mu spôsobená škoda vo výške 100,13 Eur. Z trestného oznámenia je zrejmé, že toto podávala len na základe požiadavky jej priateľa ako reakciu na oznámenie obžalovaného ohľadne spáchaného priestupku, ona by to neriešila a chcela vyhovieť priateľovi, aby mala pokoj. Poškodená vo svojej výpovedi taktiež uvádzala, že ku skutku malo dôjsť v apríli 2013 a v tom čase mal obžalovaný dieťa so svojou družkou, pričom z rodného listu dcéry obžalovaného je zrejmé, že tá sa narodila až 31. 12. 2013.

Rovnako tak boli ďalšími dôkazmi vyvrátené tvrdenia poškodenej ohľadne motorového vozidla, ktoré mal v tom čase používať obžalovaný, ako aj ohľadne bydliska obžalovaného. Napokon aj zo záverov znaleckého posudku č. 65/2022 MUDr. Jany Bullovej vyplýva, že u poškodenej nie je možné vylúčiť úmyselné skresľovanie výpovedí, pretože pri prvom a opakovanom trestnom oznámení uviedla úplne iné dôvody, prečo sa rozhodla ho podať. Výpoveď poškodenej teda žiadnym spôsobom nepreukázala, že by sa skutok stal tak, ako je uvedený v podanej obžalobe, a v rámci celého trestného konania ani žiadny iný dôkaz nepotvrdil skutočnosti uvádzané poškodenu, pričom žiadna z procesných strán nemala návrhy na doplnenie dokazovania. Vzhľadom k tomu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, musel okresný súd oslobodiť obžalovaného spod obžaloby práve podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, a nie podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, t.j. že skutok nie je trestným činom, ako to uvádzala prokurátorka v odôvodnení svojho odvolania, pretože tento dôvod oslobodenia spod obžaloby sa viaže na skutočnosť, že skutok bol preukázaný, avšak ten nie je trestným činom, čo však nebol prejednávaný prípad.

Záverom je teda možné zhrnúť, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodenej ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. Aj oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je zákonným rozhodnutím v prípade, ak prokurátor, ktorý zastupuje obžalobu, neunesie dôkazné bremeno. Preto okresný súd v tomto prípade, rešpektujúc zásadu in dubio pro reo, nemal inú možnosť, ako oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia zamietol odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.